



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 471/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 5 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 25 C 72/2008 z 26. mája 2016, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 33/2017 z 25. januára 2018 a uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 25 C 72/2008 z 15. februára 2019 a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv

podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 5 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 C 72/2008 z 26. mája 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 33/2017 z 25. januára 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením okresného súdu sp. zn. 25 C 72/2008 z 15. februára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa podanou žalobou z 15. apríla 2007 domáhal voči žalovanej zaplata sumy vo výške 9 219,25 € s príslušenstvom, ako aj trov konania. Podstatou sporu bolo tvrdenie sťažovateľa, že medzi ním a žalovanou bola ústne uzavretá zmluva o dielo, predmetom ktorej bolo vykonanie stavebných prác na rodinnom dome v obci [REDAKOVANÉ]. Podľa tvrdenia sťažovateľa mu žalovaná mala zaplatiť len časť z dohodnutej sumy, na ktorú jej vystavil faktúru, pričom zvyšnú časť mu nemala uhradiť ani po písomnej výzve. Okresný súd následne vo veci samej vydal napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým konanie v časti 100 € s prísl. zastavil, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a protinávrh žalovanej z 9. septembra 2008 vylúčil na samostatné konanie.

4. Sťažovateľ ďalej vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu uviedol: „... proti jeho prvým dvom výrokom som podal... odvolanie a navrhol som, aby odvolací súd – Krajský súd Košice napadnutý rozsudok zmenil a rozhodol tak, že rozsudok

*Okresného súdu Košice I, sp. zn.: 25C/72/2008 26.5.2016 zrušuje a vec vracia na nové konanie.“ Dodal, že odvolacie dôvody videl v ustanovení § 205 ods. 2 písm. c), d), e) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.*

5. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ namietal skutkové závery okresného súdu, ktoré nekorešpondujú s jeho verziou skutkového stavu. Namietal, že okresný súd nevykonal dôkazy, ktoré sťažovateľ navrhol a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam v dôsledku svojej neodbornosti v rámci problematiky, ktorá bola podstatou sporu.

6. Ďalej sťažovateľ uviedol, že následne krajský súd napadnutým rozsudkom krajského súdu potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu. Zároveň namietal vysoký počet pojednávaní, ktoré podľa sťažovateľa zbytočne predlžovali konanie vo veci samej a navyšovali trovy, ktoré mal následne uhradiť.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

*„1. Okresný súd Košice I rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn.: 25C/72/2008 z 26.5.2016 a Krajského súdu v Košiciach 25.1.2018 sp.zn. 3Co/33/2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I a na nich nadväzujúcim UZNESENÍM uvedeného súdu sp.zn.: 25C/72/2008 z 15.2.2019. uznesenie Okresného súdu Košice I sp.zn.: 25C/72/2008 z 15.2.2019, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 48 ods.2, Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 5 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

*2. Uznesenie Okresného súdu Košice I sp.zn.: 25C/72/2008 z 15.2.2019 sa zrušuje.“*

## **II.**

### **Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská**

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, ak odsek 2 alebo § 35 neustanovuje inak.

14. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

15. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

16. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu...

17. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

20. Podľa čl. 5 dohovoru, ktorý sa venuje právu na slobodu a bezpečnosť sa uvádza, že 1. každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanoveného zákonom:

a) zákonné pozbavenie slobody osoby po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody z dôvodu nesplnenia rozhodnutia vydaného súdom v súlade so zákonom alebo s cieľom zabezpečiť splnenie povinnosti stanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak je to dôvodne považované za potrebné za účelom zabránenia spáchaniu trestného činu alebo úteku po jeho spáchaní;

d) pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia za účelom výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán;

e) zákonné pozbavenie slobody osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

2. Každý, kto je zatknutý, musí byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, oboznámený s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu.

3. Každý, kto je zatknutý alebo pozbavený slobody v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej moci a má právo, aby jeho vec bola prejednaná v primeranej lehote, alebo byť prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa takáto osoba dostaví na pojednávanie.

4. Každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

5. Každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

### III.

#### Posúdenie vecí ústavným súdom

22. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v namietanom porušení základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením okresného súdu.

23. Na začiatok ústavný súd považuje za vhodné uviesť, že jeho pozornosti neuniklo, že zo strany sťažovateľa nebola naplnená zákonná podmienka uvedená v § 34 zákona o ústavnom súde vyžadujúca povinné právne zastúpenie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, pričom sťažovateľ ani nepožiadaval o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

#### **III.1 K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu**

24. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (III. ÚS 364/2018).

25. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (m. m. III. ÚS 744/2016).

26. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, ktorý tak aj urobil vydaním napadnutého rozsudku krajského súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

27. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

### **III.2 K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu**

28. Vykonaným šetrením ústavného súdu bolo zistené, že keďže proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ nepodal dovolanie, ten nadobudol právoplatnosť 21. marca 2018, teda takmer rok pred podaním ústavnej sťažnosti. Ako však vyplýva z § 124 zákona o ústavnom súde, ústavnú sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktoré sťažovateľ podanou ústavnou sťažnosťou napáda.

29. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 203/2010). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa (III. ÚS 18/2019).

30. V tejto súvislosti ústavný súd zároveň konštatuje, že ustanovenie týkajúce sa lehoty na podanie ústavnej sťažnosti je ustanovením kogentným, to znamená, že ústavný súd nemôže zmeškanie tejto lehoty odpustiť alebo ju predĺžiť (m. m. III. ÚS 90/2018).

31. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

32. Nad rámec uvedeného ústavný súd dáva do pozornosti, že v uvedenom prípade, keďže sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu nepodal mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), neprichádzalo do úvahy ani riešenie prípadnej otázky týkajúcej sa zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde. Navyše, podanie dovolania na najvyššom súde proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľom by mohlo zakladať aj ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti, a to z dôvodu neprípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

### **III.3 K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu**

33. V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie ním uvedeného základného práva podľa ústavy a práv podľa dohovoru aj napadnutým uznesením okresného súdu. Uvedené uznesenie však nebolo súčasťou sťažovateľom doručených príloh k ústavnej sťažnosti a vykonaným šetrením ústavného súdu bolo navyše zistené, že okresný súd neeviduje žiadne rozhodnutie, ktorého spisová značka a dátum vydania by sa zhodovali s údajmi uvedenými sťažovateľom, pokiaľ ide o predmetné napadnuté uznesenie okresného súdu. Keďže však sťažovateľ uvádza napadnuté uznesenie okresného súdu v celej ústavnej sťažnosti, a predovšetkým vrátane jej petitu, nie je možné dôjsť k záveru, že ide len o chybu v písaní alebo inú zrejmu nesprávnosť.

34. Z § 45 zákona o ústavnom súde vyplýva viazanosť ústavného súdu petitom podanej ústavnej sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti (I. ÚS 386/2019).

35. Keďže sťažovateľ vzhľadom na už uvedené skutočnosti nesplnil zákonnú požiadavku vyjadrenú v § 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde, podľa ktorej musí ústavná sťažnosť okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať aj označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

#### **III.4 K námietke porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu**

36. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti zároveň namietal porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 dohovoru. V ústavnej sťažnosti však absentuje odôvodnenie toho, v čom malo spočívať porušenie týchto základných práv podľa ústavy, resp. práva podľa dohovoru vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam.

37. Ústavný súd v tejto časti za závažný nedostatok ústavnej sťažnosti pokladá absenciu ústavnoprávne relevantného odôvodnenia, t. j. logického, kompaktného a dostatočne určitého odôvodnenia vo vzťahu k základným právam podľa ústavy a právu podľa dohovoru, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti domáhal. Inak povedané, v tejto časti sa ústavná sťažnosť vyznačuje absenciou

zmysluplného a zároveň jednoznačného ústavnoprávne relevantného odôvodnenia opierajúceho sa o ústavnoprávne relevantné a logické súvislosti.

38. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde musí ústavná sťažnosť okrem iného obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Uvedené preto zakladá ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti, a to podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

39. Na úplný záver ústavný súd považuje za vhodné uviesť, že sťažovateľa v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde nevyzýval na odstránenie nedostatku spočívajúceho v nenaplnení zákonnej podmienky v zmysle § 34 zákona o ústavnom súde vyžadujúcej povinné právne zastúpenie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, a to z dôvodu, že aj po odstránení tohto nedostatku by bol sťažovateľ vzhľadom na už uvedené dôvody odmietnutia ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu, napadnutému rozsudku krajského súdu a napadnutému uzneseniu okresného súdu zjavne bezúspešným v uplatňovaní svojich základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru.

40. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jej petite.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2019

Jana Baricová  
predsedníčka senátu